

فصلنامه مطالعات حقوق

Journal of Legal Studies

شماره بیست و ششم. پاییز ۱۳۹۷، صص ۱۴۴-۱۳۷

Vol 2. No 26. 2018, p 137-144

ISSN: (2538-6395)

شماره شاپا (۲۵۳۸-۶۳۹۵)

جستاری فلسفی در امکان جرم‌انکاری توهین به عقاید و مقدسات

محمد فواد حیدری

مرکز ملی پرورش استعداد های درخشان و دانش‌پژوهان جوان

muhammadfoadheidari@gmail.com

چکیده

هدف از نگارش این مقاله، آنچنان که از عنوان آن نیز برمی آید، ارائه‌ی فحص و بحثی با رویکرد انتقادی در امکان تبدیل شدن گزاره‌ی «توهین به عقاید و مقدسات ممنوع است» به یک اصل قانونی است. به عبارت دیگر، در این مقاله با استفاده از مباحث حقوقی و فلسفه‌ورزی با رویکردی انتقادی، به این پرسش پاسخ داده می‌شود که آیا امکانات فلسفی و حقوقی کافی وجود دارد تا قانونی با مضمون جرم‌انگاشتن توهین به عقاید و مقدسات دیگران، وجود خارجی پیدا کند؟

واژه‌های کلیدی: حقوق، فلسفه، توهین

۱- مقدمه

واضح است که مبحث «توهین به عقاید و مقدسات دیگران» در دو بعد اخلاقی^۱ و حقوقی^۲ قابل بررسی است. بعد اول این مبحث، در حیطه‌ی علم اخلاق^۳ محسوب می‌شود که پسند و ناپسند بودن آن را بررسی می‌کند. اما این بعد از موضوع، مورد بحث این پژوهش نیست. در نتیجه در این مقاله، به دور از قضاوت در مورد حسن و قبح اخلاقی توهین به عقاید و مقدسات دیگران و نیز با چشم‌پوشی از آرمان‌های آزادی‌بیان، صرفاً به بررسی این موضوع در حیطه‌ی علم حقوق^۴، که دومین بعد مبحث است، پرداخته خواهد شد.

هدف از نگارش این مقاله، آنچنان که از عنوان آن نیز برمی‌آید، ارائه‌ی فحص و بحثی با رویکرد انتقادی در امکان تبدیل شدن گزاره‌ی «توهین به عقاید و مقدسات ممنوع است.» به یک اصل قانونی است. به عبارت دیگر، در این مقاله با استفاده از مباحث حقوقی و فلسفه‌ورزی با رویکردی انتقادی^۵، به این پرسش پاسخ داده می‌شود که آیا امکانات فلسفی و حقوقی^۶ وجود دارد تا قانونی با مضمون جرم‌انگاشتن توهین به عقاید و مقدسات دیگران، وجود خارجی پیدا کند؟

در راستای پاسخ به پرسش اساسی این مقاله، که در مورد امکان تبدیل گزاره‌ی «توهین به عقاید و مقدسات ممنوع است» می‌باشد، استدلالی فراهم آمده‌است که مواد آن به شرح ذیل است؛ الف. اگر مصادیق «توهین» به صورت متقن قابل طرح نباشند آنگاه جرم‌انگاری توهین به عقاید و مقدسات امکان‌پذیر نیست.

ب. مصادیق «توهین» به صورت متقن قابل طرح نیستند.

در ادامه‌ی این مقاله، به اثبات هر کدام از دو گزاره‌ی فوق‌الذکر، پرداخته می‌شود و پس از آن در قسمت نتیجه‌گیری، گزاره‌ی منتج از آن دو، مورد بررسی قرار می‌گیرد.

پیش از ورود به بحث، لازم به ذکر است، زنجیره‌ی تولید علم، با حذف حلقه‌ی «نقد» ابر خواهد ماند، لذا امید است صاحب‌نظران و متفکران این عرصه، از ارائه‌ی انتقادات و نقطه‌نظرات ارزشمند خویش دریغ نورزند.

1. Morality
2. Rights
3. Ethics
4. Law
5. Critical thinking

۶. مباحث این مقاله، هم فلسفی است و هم حقوقی، اما حیطه‌ی آن نباید با فلسفه‌ی حقوق اشتباه شود. فلسفه‌ی حقوق، فلسفه‌ای مضاف است که با دیدگاهی کل‌نگر، به فلسفه‌ورزی در مورد ماهیت، الزام و چگونگی حقوق، قانون و نظام‌های حقوقی می‌پردازد.

۲- یافته‌ها

۲-۱- گزاره الف

نظر نگارنده، بر آن است که «اگر مصادیق «توهین» به صورت متقن قابل طرح نباشند آنگاه جرم انگاری توهین به عقاید و مقدسات امکان پذیر نیست». در این مقاله، گزاره‌ی مذکور، به صورت قراردادی، گزاره‌ی «الف» نامیده شده است و در ادامه به اثبات آن پرداخته خواهد شد.

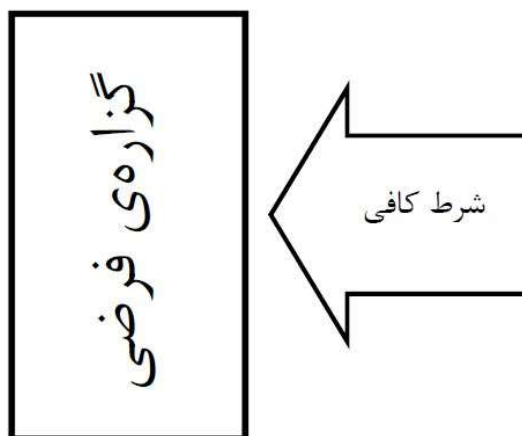
بر اندیشمندان پوشیده نیست که «قانون یک مفهوم و پدیده هدفدار است. لذا این قانون باید آنقدر روشن و واضح باشد که تابعان و مجریان منظور از آن را به خوبی دریابند و در جهت هدف مورد نظر به کار گیرند. بدین طریق کارهای جامعه سیاسی مطابق نظام و قاعده معین اداره شدنی می گردد» (راسخ، ۱۳۸۵، صفحه ۲۲) در نتیجه، بی شک، قانون باید واضح باشد. (کاتوزیان، ۱۳۸۷، صفحه ۱۵۷) و همچنین باید به دور از ابهام بوده و از سطحی از رسایی و وضوح برخوردار باشد که موجب سردرگمی یا گمراهی شخصی که باید از آن پیروی کند و نیز دستگاه، شخص یا قوه‌ی قضائی که قرار است در مورد آن حکم صادر کند، نشود تا بدین صورت نیرو و منابع عمومی هدر نرود. (عنایت، ۱۳۹۰، صفحه ۶۱۷) در یک کلام، باید گفت قانون باید مفید قطعیت باشد.

با توجه به آنچه گفته شد، وقتی در قانون، شهروندان از چیزی منع می شوند، باید مورد منع، آنقدر واضح و قطعی بیان شده باشد که شهروندان دقیقاً بدانند از چه چیزی منع شده اند و قوه‌ی قضا نیز به وضوح بدانند افراد بابت چه چیزی باید مورد کیفر قرار گیرند.

اگر گزاره‌ی «توهین به عقاید و مقدسات ممنوع است.» بخواید به یک قانون تبدیل شود، باید بتواند آنچه را که شهروندان را از آن منع می کند را به درستی منتقل کند. وقتی شهروندان از توهین به چیزی منع می شوند، باید دقیقاً بدانند «توهین» چیست و مصادیق آن کدام اند.

نمی توان پیش از این که مصادیق توهین به طور متقن مشخص نشده باشند، قانونی با مضمون منع توهین، وضع کرد؛ چرا که «نمی توان به گونه‌ای قانون نوشت که دست مقامات اجرایی و قضایی را در تصمیم گیری درباره افعال شهروندان باز گذارد. در این صورت تابعان قانون در تصمیم گیری های خود با عدم قطعیت روبه رو می شوند و نمی دانند دایره شمول قانون تا کجاست، کدام عمل آنها از نظر قانون درست و کدام غلط خواهد بود؛ کدام عمل مباح، کدام قابل مجازات و کدام مستوجب پاداش خواهد بود.» (راسخ، ۱۳۸۵، صفحه ۲۴-۲۳) پس باید پیش از تصویب قانونی با مضمون منع توهین به عقاید دیگران، مفهوم توهین و مصادیق آن مشخص شوند تا کیفر و عقاب شخص خاطی، به هیجانات گروه‌ها و نظرات شخصی مراجع تصمیم گیرنده واگذار نشود و نیز زمینه‌های سوءاستفاده از آن مهیا نگردد.

پس با توجه به آنچه گفته شد، شرط لازم تبدیل گزاره‌ی «توهین به عقاید و مقدسات ممنوع است.» به یک اصل قانونی، طرح مصادیق «توهین» به صورت قطعی و متقن است. در آنچه ذکر شد، «شرط لازم»^۸ در مقابل «شرط کافی»^۹ (شکل ۱) به کار برده شده است.

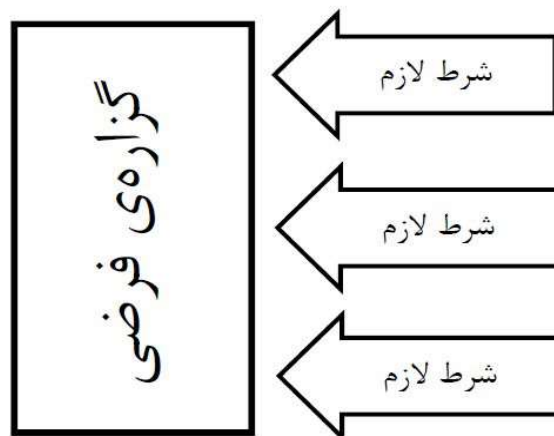

گزاره‌ی فرض تحقق می‌یابد اگر و تنها اگر شرط کافی فراهم باشد.

شکل ۱- شرط کافی

این بدان معناست که علاوه بر لزوم طرح مصادیق «توهین» به صورت قطعی و متقن، شروط دیگری نیز برای تبدیل گزاره‌ی «توهین به عقاید و مقدسات ممنوع است.» به یک اصل قانونی، وجود دارد اما طرح مصادیق «توهین» به صورت قطعی و متقن هم شرط لازم (شکل ۲) برای آن است؛ یعنی بدون تحقق آن، امکان تبدیل گزاره‌ی «توهین به عقاید و مقدسات ممنوع است.» به یک اصل قانونی، وجود ندارد.

8. Necessary condition
9. Sufficient condition

فراهم شدن تمام شروط لازم برای تحقق گزاره فرضی لازم است یعنی نبود یکی از شروط لازم هم ناقض گزاره فرضی است.

شکل ۲- شرط لازم

در نتیجه‌ی مباحث مطرح شده در اثبات گزاره‌ی «الف»، این نتیجه حاصل شد که؛ الف. اگر مصادیق «توهین» به صورت متقن قابل طرح نباشند آنگاه جرم انگاری توهین به عقاید و مقدسات امکان پذیر نیست. حال، در بخش بعدی به این پرسش پرداخته خواهد شد که آیا مصادیق «توهین» به صورت متقن قابل طرح هستند یا نه؟

۲-۲- گزاره ب

نظر نگارنده، بر آن است که «مصادیق «توهین» به صورت متقن قابل طرح نیستند». در این مقاله، گزاره‌ی مذکور، به صورت قراردادی، گزاره‌ی «ب» نامیده شده است و در ادامه به اثبات آن پرداخته خواهد شد. در ابتدا باید دانست آیا می‌توان ادعا کرد توهین مفهومی مطلق است و هرکس می‌تواند با تفکر و تعقل به مصادیق آن پی ببرد؟ و یا به عبارت دیگر آیا نیرویی فطری و ذاتی در درون انسان‌ها، مفهومی ثابت از توهین و مصادیق آن را بر همگان آشکار می‌کند؟ نگارنده‌ی این سطور بر آن است که توهین مفهومی نسبی است و اینگونه نیست که مصادیق آن به صورت مطلق وجود داشته باشند و هرکس با تعقل در آن، به مصادیق واحدی از توهین دست یابد. و این یک نیروی ذاتی و درونی نیست که مصادیق واحد و تغییرناپذیری از توهین را به مردم می‌رساند، بلکه خانواده، جامعه و در یک کلام عرف است که این وظیفه را بر عهده دارد.

در اثبات این مدعا به مثالی فرضی در این مورد پرداخته خواهد شد. که به روشنی، مشخص خواهد کرد که درک ما از مصادیق توهین، متأثر از ویژگی‌های عرفی محل رشد ما است.

شرایطی فرضی متصور است که در آن، کودکی نوزاد، در فضایی به دور از اجتماع و سایر افراد و تنها با حضور یک مرد و زن بازیگر که نقش پدر و مادر کودک را بازی می‌کنند نگاه‌داری می‌شود.

از دو بازیگر که نقش پدر و مادر را دارند خواسته شده است تا هر از چندگاهی یکی از آن‌ها، دیگری را با کلمه‌ی توهین‌آمیز «A» خطاب کند. اما کسی که مورد توهین قرار گرفته است با عکس‌العملی محبت‌آمیز، از شنیدن کلمه‌ی توهین‌آمیز «A» ابراز رضایت کند.

پس از چند مدت که کودک حرف زدن یاد بگیرد، همانطور که پدر و مادرش در موقعیت‌هایی محبت‌آمیز از کلمه‌ی توهین‌آمیز «A» استفاده کرده بودند، از این کلمه در موقعیت‌هایی مشابه، خطاب به پدر و مادرش (همان دو بازیگر) استفاده خواهد کرد تا به آن‌ها ابراز محبت کند. از دو بازیگر خواسته شده است تا در این شرایط هم برخوردی سرشار از محبت و رضایت بخش با کودک داشته باشند به گونه‌ای که گویی کلمه‌ی توهین‌آمیز «A» را به عنوان ابراز محبت، پذیرفته‌اند.

اکنون اگر از کودک، پرسیده شود که آیا «A» از مصادیق توهین هست یا خیر؟ چه پاسخ خواهد داد؟ بی‌شک، او دیگر «A» را از مصادیق توهین نخواهد دانست.

پس روشن شد که درک ما از توهین، وابسته به ویژگی‌های عرفی جامعه و به عبارت بهتر، وابسته به زمان‌ها و مکان‌های متفاوت است و هیچ مجموعه‌ی واحد و مشخصی از مصادیق توهین وجود ندارد. نتیجه‌ی بسیار مهم این است که مصادیق توهین، ناظر به فردِ اعضاء جامعه است در نتیجه تنها می‌توان گفت توهین چیزی است که اکثر مردم، آن را توهین بدانند.

اکنون تنها راه دستیابی به مصادیقی متقن از توهین، این است که روشی ارائه شود تا به وسیله‌ی آن مشخص شود اکثریت مردم چه چیزهایی را مصداق توهین می‌دانند.

برای این کار باید ابتدا لیستی بلندبالا از تمامی ادیان، مذاهب، جریان‌ها و گروه‌های فکری، حزبی و ایدئولوژیک و تمامی افراد معتقد به آن‌ها تهیه شود؛ سپس با هزینه‌ای سرسام‌آور، به وسیله‌ی رای‌گیری مستقیم، نمایندگانی از تمامی آن‌ها انتخاب شده و برای هر تفکر و جریانی، یک مجمع، متشکل از نمایندگان همان جریان تشکیل داده شود. پس از همه‌ی این‌ها نمایندگان هر گروه فکری و اعتقادی باید تمامی مصادیق توهین از منظر گروه خودشان را لیست و منشر کنند که بی‌شک، محتوی هر کدامشان بالغ بر حداقل چند ده جلد کتاب خواهد بود و مجموع همه‌ی آن‌ها، یک کتابخانه‌ی بزرگ با محتوای صدها جلد کتاب می‌شود که محتوای آن‌ها، مصادیق توهین از منظر گروه‌های مختلف فکری و اعتقادی خواهد بود که به صورت دوره‌ای به روز رسانی می‌شود.

10. A می‌تواند هر کلمه یا حرکت توهین‌آمیزی باشد که تصور می‌شود قطعا و به صورت مطلق، توهین است و گمان می‌رود امکان ندارد کسی آن‌را توهین تلقی نکند.

مراحلی که گفته شد، تا همینجا هم غیر ممکن به نظر می‌رسند اما به این هم خلاصه نمی‌شود چرا که اگر بر فرض محال، تمام مراحل گفته‌شده هم انجام شوند، طبق اصل ناپسند بودن عقاب بلا بیان، قانون و تمام مصوبات مربوط به آن باید به اطلاع عموم برسند. (کاتوزیان، ۱۳۹۷، صفحه ۱۲۸-۱۲۷) چرا که «قاعده‌ای که در خفا وضع و نگهداری می‌شود برای تابعان نظام حقوقی الزامی نمی‌آورد.» (راسخ، ۱۳۸۵، صفحه ۲۱) و به عبارت دیگر باید گفت، الزام آور بودن قانون منوط به آگاه شدن همگان از آن است. (هگل، ۱۳۹۴، صفحه ۲۶۳-۲۶۲) اکنون مسئله اینجاست که چگونه باید مصوبات این مجمع در مورد مصادیق توهین که به وسعت یک کتابخانه‌ی بزرگ است را به اطلاع عموم رساند و از تمامی روزنامه‌نگاران، اهل قلم، مجریان، اهل رسانه و... خواست تمامی الفاظ، حرکات و رفتارهایی را که می‌خواهند انجام بدهند یا بیان بکنند را با محتوای این کتابخانه‌ی بزرگ مطابقت دهند تا مبدا یکی از مصادیق توهین باشد و آنان با کیفر مواجه شوند.

بر اساس تمام آنچه گفته شد، می‌توان نتیجه گرفت که؛

ب. مصادیق «توهین» به صورت متقن قابل طرح نیستند.

۳- نتیجه‌گیری

تا اینجا، به اثبات هر دو گزاره‌ی استدلال اصلی این مقاله پرداخته شد و در نتیجه‌ی آن می‌توان گفت؛ الف. اگر مصادیق «توهین» به صورت متقن قابل طرح نباشند آنگاه جرم‌انگاری توهین به عقاید و مقدسات امکان‌پذیر نیست.

ب. مصادیق «توهین» به صورت متقن قابل طرح نیستند.

در نتیجه: جرم‌انگاری توهین به عقاید و مقدسات امکان‌پذیر نیست.

لازم به ذکر است که آنچه در این مقاله به اثبات آن پرداخته شد، به هیچ وجه به معنای تجویز توهین به عقاید و مقدسات دیگران نیست. بلکه مدعای این مقاله صرفاً این است که نمی‌توان قانونی با مضمون منع توهین به عقاید و مقدسات دیگران داشت و کسی را به این جرم مجازات کرد و همانطور که پیش از این هم گفته شد، نباید حیطه‌ی اخلاق و حقوق را با همدیگر خلط کرد. چرا که «هدف از اخلاق، اصلاح معایب شخص و ایجاد جامعه‌ی فاضله است و بر وجدان و افکار باطنی نیز حکومت می‌کند. ولی،... مقصود از قواعد حقوقی این است که در روابط اجتماعی نظم و عدالت نسبی برقرار شود، هرچند که در این راه اخلاق نیز رعایت نشده باشد» (کاتوزیان، ۱۳۹۷، صفحه ۵۸)

فهرست منابع و مآخذ

- راسخ، م. ویژگی‌های ذاتی و عرضی قانون. پژوهشنامه مجلس و پژوهش، شماره ۵۱، سال ۱۳۸۵، صفحات ۱۳-۴۰
- عنایت، ح. بنیاد فلسفه سیاسی در غرب. انتشارت زمستان، ۱۳۹۰
- کاتوزیان، ن. گامی به سوی عدالت. انتشارات میزان، ۱۳۸۷
- کاتوزیان، ن. مقدمه‌ی علم حقوق. انتشارات گنج اندیشه، ۱۳۹۷
- هگل، ف. عناصر فلسفه‌ی حق، (مترجم: مهبد ایرانی طلب). نشر قطره، ۱۳۹۴